

ΚΑΤΙΝΑ Γ. ΚΟΡΙΖΗ

(ΤΟ ΓΕΝΟΣ Α. ΜΙΣΥΡΑΗ)

'Οπόταν ὅλος ὁ κόσμος συγκλαίει, ἡ θλίψις ἀληθῶς μειοῦται. 'Αλλά τί δύναται ν' ἀντιτάξῃ τις εἰς τοὺς οὕτω δικαιολογούντας τὸν θάνατον, καὶ πολεμοῦντας τὴν ὑπὸ μόνου τοῦ χρόνου, τοῦ ἔχοντος διὰ τῆς λήθης τὴν προνομίαν νὰ κατασιγάξῃ καὶ πρᾶγμα ὄντι τὸ ἐκ μεγάλων συμφορῶν ἄλλος, διὰ πενιχρῶν ἐλπίδων καὶ ματαίων παρηχυθῶν, ὄπταν αἰφνης κλίνει ὑπὸ τὴν δύναμιν τῆς εἰμαρμένης ὑπαρξεί, ἀγνή, ὄνειροπόλος, σεμνή, μυροβόλος, οὐχὶ ἀπογορευθεῖσα ζωὴ, φέρουσα τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, ἀλλὰ ζωὴ πλήρης ἀκόμη ἀκμῆς, αἰφνης δούσα, ἐν ᾗ ἔμεσουράνει ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ αἴγλῃ εἰς τὸ σκότος τοῦ τάφου καὶ κομιζούσα εἰς τὸ σκοτεινὸν κέρας τὴν βασιλεύουσαν εἰς τὸν οἶκόν της χαράν; Κατὰ πόσον οἱ συνήθεις παρήγοροι λόγοι δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸν θάνατον τοιούτων ὑπάρξεων, ἡ δύναται δι' αὐτῶν νὰ πιστευθῇ ὡς δυνατὴ ἡ ἐπούλωσις πληγῶν, πρὸ τῆς ὀδύνης τῶν ὁσίων θὰ ὑπεχώρει, θὰ ἐκάμπετο, θὰ μετενόει καὶ ὁ σκληρότερος τῶν κακούργων; 'Εν τούτοις συντετριμένους ὁ ἄνθρωπος, κλίνει πάντοτε τὴν κεφαλὴν εἰς τῆς Θείας Προνοίας τὰς ὑψηλὰς καὶ μυστηριώδεις ἀποφάσεις, ἀφίνει δὲ, ὅπου ἀνεξερεύνητοι τοῦ Θεοῦ τελοῦνται βουλαί, νὰ εἰσχωρῇ παρήγορος ἡ δύναμις καὶ ἡ παρεμβολὴ τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, ὅπως μετριάξῃ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν σκληρῶς δοκιμαζομένων τὴν συναίσθησιν τοῦ ἐκ τοῦ πικροῦ στόνου μηδενισμοῦ.

* * *

Ἡ Κατίνα Κοριζῆ ἡ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1893 κλείσασα διὰ παντός εἰς τὸ φῶς τοὺς συμπαθεῖς ὀφθαλμούς της καὶ συμπαρασύρασα εἰς τὴν βασιλεύουσαν ἐν τῇ γῆ αἰωνίαν γαλήνην, ὅπου ἡ σποδὸς τοῦ τάφου εξαφανίζεται πᾶν ὄνειρον, τὸ ἀνεκτῆ φραστὸν ἐκεῖνο γλυκὺ ἐπὶ τῶν χειλέων μευιδίαμα, θεῖον τῆς ψυχικῆς της γαλήνης ἀρωμα, ὕραเนียน καὶ τελευταίαν τῆς φαιδρότητος τοῦ εὐδαίμονος οἴκου της σφραγιδα, ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἐξαιρετῶν ἐκεῖνων πλασμάτων, πρὸς ἅ πάντοτε αἰσθασα νεταιί τις ἑαυτὸν ὀφειλέτην διὰ τὰ εὐγενῆ συναίσθηματα, ἅτινα γεννᾷ ἐν ἡμῖν πᾶσα συνάντησις των καὶ τὰ ὅποια εἶναι συνήθως ἐκεῖνα, ὧν ἡ ἀφ' ἡμῶν ἀρπαγὴ συντελεῖται, γίνεται ταχίστη καὶ σκληροτάτη. Αἱ 'Αθῆναι τὴν εἶχον γνωρίζουσι ἄλλοτε πολυτίμως, ὅτε κόρη ὠραία, σεμνὴ καὶ ἀφελῆς, ἥτο τὸ ἀγαίσισμα τοῦ ἐκλεκτοῦ οἴκου της, καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὴ λησμονοῦντες καὶ ὁποῖον κάλλος ψυχῆς, εὐγένεια αἰσθημάτων, ἐστόλιζον τὴν ὑπαρξίν της, πικρὸν ἀφῆκαν νὰ διαρρεῦσῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των ἐπὶ τῷ θανάτῳ της τοῦ ἀληθοῦς πόνου των τὸ δάκρυ. Πλὴν ἡ εἰμαρμένη τῆς ἡρνύθη ἑνωρὶς ἀκόμη τὴν ἀληθῆ ἐν τῇ ζωῇ χαρμονήν, καὶ μοιραίως ἐν ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ, μεστῇ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν χαρισμάτων, τὴν ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ κόσμου ὁ θάνατος, ἀφίων ὡς συντρίμματα τῆς ὀλεθρίας καταστροφῆς, ὑπεραγαπῶντα αὐτὴν σύζυγον, περιστοιχιζόμενον ἀπὸ ἀγγελόμορφα τέκνα, καὶ περιληγόμενον ἀδελφόν, οὐ βαθύτατα τὴν καρδίαν ἐπλήγωσεν ὁ ἀπὸ τοῦ κόσμου χωρισμὸς της.

* * *

Εὐτυχῆς ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιζητή τοῦλάχιστον ὡς ἡ Κατίνα Κοριζῆ ἐν τῇ μνήμῃ τῶν γνωστῶν του μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῶν πνοῆς. Ὁ θάνατος φέρων ἀμελείκτος εἰς τὴν ἀκμὴν εὐφροσύνης εὐδαμονίας καὶ βιωτικῆς εὐδίας τὴν συμφορὰν, σβεννύων ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ γλυκὺ καὶ χαριέν μευιδίαμα, καὶ ἀναισθητῶς καταρρίπτων διαγεγῶσαν ἐλπίδα καὶ εὐμερίαν, εἰς τὸν ἀγανθὴ βυθὸν δεινῆς ἀπελπισίας, ἐκτελεῖ, ὡς πάντοτε, ἔργον φθονεροῦ καὶ κακοῦ καὶ ἀπογορευτοῦ τὸν κόσμον διὰ τῆς πρόωρου ἀποκοπῆς τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπων, τὸ ἀντικαθιστᾶ ὅμως δι' ἑτέρας μελαγχολικῆς καλλονῆς, διὰ τοῦ ἡδέος καὶ ὄχι μὲν μευιδίαματος, τὸ ὅποῖον δίδει εἰς τὰς ἐκλιπούσας συμπαθεστάτας ὑπάρξεις, τὴν τελευταίαν φυσιογνωμίαν, ἣν γλυκεῖαι δικαιωνίζουσιν ἀναμνήσεις....